

ριέργειαν καλλιτεχνικήν. Καὶ κρύφιος χόλος τὴν κατελάμβανεν ἐναντίον τῆς Αἰλιαν. Ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρίαν de Crouville, ἀνυπόμονος νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Καὶ ὅταν ἀδιαφόρως δῖθεν ἔριψεν εἰς τὸ μέσον τὸ ὄνομα τῆς Αἰλιαν, ἤκουσεν ἐκείνην νὰ τὴν ὀνομάζῃ «χαριτωμένο παιδί» καθὼς καὶ τὴν λαίδυ Evans «ὄχι κοινὴν φύσιν, γυναίκα ἐξόχως διακεκριμένην, καὶ ἀφοσιωμένην ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἐρванήν της ἀνεψιάν». Καὶ ἀπαξ ποῦ ἤρχισεν ἡ κυρία de Crouville ἐξηκολούθησε μὲ τὴν συνειθισμένην της ζωηρότητα. «Ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ δὲν θὰ δοκιμάσῃ εὐτυχίαν τελείαν παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἰδῇ ἀποκατεστημένην τὴν πτωχήν της Αἰλιαν... τὸ ὅποιον δὲν θὰ εἶναι καὶ πολὺ εὐκόλον!» ἐπρόσθεσε τελειώνουσα τὴν δημηγορίαν της χαμηλοφώνως, ὡς νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν. Ἡ Ἰσαβέλλα κατ' ἀρχάς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς τελευταίους της αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἤρπασε μὲ τὸ προσεκτικὸν της αὐτί, καθὼς οὔτε εἰς τὸ ἀπροσδόκητον ἐπίθετον, τὸ ὅποιον ἐπρόσθεσεν ἡ βρώνη de Crouville εἰς τὸ ὄνομα τῆς κορασίδος: «Πτωχὴ Αἰλιαν...» Καὶ διατί; εἶχε λόγους ἄρά γε ἡ κ. de Grouville νὰ διακρίνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκείνην ποῦ ὠνόμαζε μικράν της Αἰλιαν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

* Γράμματα καὶ τέχνη. Μεγάλην αἰσθήσιν ἐνεποίησε καὶ πάλιν ἐν Γαλλίᾳ βιβλίον παλαιὸν μὲν τοῦ «Max Nordau», ἀρτίως δὲ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ κειμένου τοῦ 1885 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχολογικὰ παράδοξα». Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ πολὺς συγγραφεὺς τῶν «Συνθηματικῶν ψευδῶν» καὶ τοῦ «Ἐκφυλισμοῦ» ἐκτιμᾶται ἐν Γαλλίᾳ ὅσον ὀλίγοι ἐκ τῶν ξένων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μετὰ πολλοῦ πατάγου ἐξῆλθον τῶν ὀρίων τῶν ἰδίων των πατρίδων. Ἐννοεῖται δὲ ἔμενεν ὅλως διόλου ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῆς ἐωλοκρασίας τοῦ γαλατικοῦ σκώμματος, μάλιστα ὅσον ἀφορᾷ τὴν μανίαν του νὰ ὑπάγῃ διασκέμους ἄλλους ἄνδρας ὑπὸ ἰδιαιτέρας τάξεως νευρώσεων (ψυχώσεων ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ ἡμέτερος κ. Σ. Ἀποστολίδης) εἰς τὰς ὁποίας δίδει μοναδικούς διὰ τὴν πρωτοτυπίαν των τίτλους, π.χ. ἀβουλία ἢ ἡχολαλία, μκττοῖσμός ἢ μασσοχισμός. Ἐκ τοῦ τελευταίου του αὐτοῦ βιβλίου μεταφερόμεν τὴν ἐξῆς περὶ γυναικὸς παράγραφον. «Ἡ γυνή, ἥτις ἀναγινώσκει μυθιστορήματα, ἢ συγχάζει εἰς τὰ θέατρα δὲν γνωρίζει ἂν ὁ ἀνὴρ ὅστις τὴν πλησιάζει εἶναι ἐκεῖνος ὅστις τῆς χρειάζεται· διότι δὲν ἔχει τὸ ὀργανικὸν ἰδεῶδες, ἀλλ' ἀναμνήσεις ἀπλῶς τῶν ἡρώων τοῦ δράματος ἢ τοῦ μυθιστορήματος. Συγχέει τὰς ἰδιοτροπίας της μετὰ τῶν ἀληθῶν ἀναγκῶν τοῦ ὀργανισμοῦ της, καὶ μετ' ἀσυγγνώστου ἐλαφρότητος κυριεύεται ὑπὸ εἰδούς

μισητῆς περιφρονήσεως ἥτις καθιστᾷ τὴν γυναίκα δστυχὴ ἐφ' ὅρου ζωῆς».

* Μόλις ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν τελευταῖον του τόμον «Les idées en marche» ἐνεφανίσθη πάλιν πρὸ τοῦ δημοσίου ὁ Léon Daudet μὲ νέον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ταξίδιον τοῦ Σακίπῃρου». Ὁ νεαρώτατος συγγραφεὺς, περιωνύμου πατρὸς υἱός, πολλάκις ἔχει ἤδη ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν ὅλως διόλου ἰδιόζυσαν καὶ πρωτότυπον ἀντίληψιν τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τέχνης· καὶ τὸ νέον του ἔργον εἶναι φιλοσοφικὸν μυθιστόρημα ἀποκλίνον ἐν πολλοῖς πρὸς τὸ εἶδος τὸ οὐτως καλούμενον «roman d' aventures». Ἀξιόσυστατον ἀνὰ γνῶσμα ὄχι... διὰ τοὺς πολλούς.

* Κολύμβημα καὶ ἀταβισμός. Ἐκτὸς τῶν ἐνύδρων ζώων, πάντα σχεδὸν τᾶλλα μαστοφόρα, τὰ μᾶλλον γειτνιάζοντα πρὸς τὸν ἀνθρώπον ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς των, κολυμβῶσιν, ἄνευ προηγουμένης ἐκμαθήσεως, ὅταν κατὰ πρώτην φοράν ἀναγκασθῶν νὰ πέσουν εἰς τὸ νερό. Ὁ ἀνθρώπος ἀπεναντίας μανθάνει νὰ κολυμβᾷ ἀρετὰ δύσκολα καὶ σπάνιον εἶναι ὅταν εὑρεθῇ ὑπὸ τὰς ἰδίας περιστάσεις, νὰ κατορθώσῃ μὲ τὰς ἐνστιγματικὰς κινήσεις νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Αὐτὸ, λέγουν, ὀφείλεται εἰς περιπτώσιν φανεροῦ ἀταβισμοῦ.

Τὸ τετράποδον ποῦ θὰ πέσῃ εἰς τὸ νερὸν κάμνει, ἐξ ἐνστικτοῦ, τὰ ἴδια κινήματα τὰ προειδιάζοντα εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν φυγὴν, καὶ τὰ ὁποῖα ἐν περιπτώσει κινδύνου, τοῦ ἐπιτρέπουσιν, ὅπως ἄλλοτε καὶ εἰς τοὺς προγόνους του, νὰ πορύγῃ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Αὐτὰ δὲ τὰ κινήματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον χρειάζονται καὶ διὰ τὸ κολύμβημα. Λοιπὸν τυχαίως καὶ κατ' ἀπλὴν σύμπτωσιν τὸ ἐνστικτον τοῦ τετραπόδου δρομέως, ὁδηγεῖ αὐτὸν νὰ κολυμβᾷ ὑποφερτῶς. Ὁ ἀνθρώπος ἀπ' ἐναντίας ἥτο ἐξ ἀρχῆς, ὡς γνωστὸν, ζῶν ἀναρριχητικὸν καὶ δενδροδίαιτον καὶ μόνον βαθμιαίως κατήντησε νὰ γίνῃ δῖπουν, ἐν περιπτώσει κινδύνου ἐπείγοντος, ὅτε ἡ σκέψις καὶ ὁ νῦς δὲν προϋπάρχει νὰ ἐνεργήσῃ τελειοφόρος, τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως κάμνει ὥστε νὰναρρικωνται αἱ ἀταβιστικαὶ συνήθειαι, πρᾶγματι ἀνθρώπος πίπτων εἰς τὸ νερὸν κάμνει τὰς ἰδίας κινήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνον ἄλλοτε οἱ πρόγονοί του διὰ νὰ καταρύγουν κινδυνεύοντες εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Φανερόν ὅτι πολὺ ὀλίγον κατὰ ληλοι εἶναι αἱ κινήσεις αὗται διὰ νὰ διατηρήσουν τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νεροῦ.

Ἡ θέσις αὕτη, καθὼς τὴν συνοψίζομεν, δὲν φαίνεται ὀλίγον πιθανή, καθόσον μάλιστα ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐξῆς γεγονότος· ὅτι οἱ πίθηκοι, πρῶτοι μὲς ἐξάδελφοι... τουλάχιστον, ζῶα δὲ ἀναρριχητικὰ ἀκόμη καὶ δενδροδίαιτα εἶναι, ὅπως λέγουν, κολυμβηταί... διὰ νὰ τοὺς κλαίῃ κανεῖς.

